

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3901/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Драганић адвокат из ..., против тужених Привредног друштва „Adria media group“ д.о.о. Београд, ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 112/21 од 08.04.2021. године, у седници већа која је одржана дана 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 112/21 од 08.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 112/21 од 08.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 259/16 од 23.12.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па су обавезани првотужени и друготужена да тужилци солидарно, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа насталих објављивањем неистинитих информација у дневном листу „Курир“ у периоду од 09. до 17. јуна 2016. године, у бројевима ...-..., исплате износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко износа досуђеног ставом првим изреке, за износ од још 150.000,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су првотужени и трећетужена да тужилци солидарно, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа насталих објављивањем неистинитих информација на интернет сајту јавног гласила „kurir.rs“ у периоду од 09. до 17. јуна 2016. године, исплате износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев преко износа досуђеног ставом трећим изреке, за износ од још 100.000,00 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка

исплате износ од 71.300,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 112/21 од 08.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 259/16 од 23.12.2020. године, исправљена решењем истог суда ПЗ 259/16 од 23.02.2021. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 259/16 од 23.12.2020. године, исправљене решењем истог суда ПЗ 259/16 од 23.02.2021. године, тако што су тужени солидарно обавезани да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 88.100,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да, ако суд нађе да ревизија није дозвољена по Закону о јавном информисању и медијима, одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања од општих интереса.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Одредбом члана 126. став 1. и 2. Закона о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“, број 83/14 и 58/15), прописано је да је ревизија дозвољена против другостепене пресуде ако је тужбени захтев одбијен, а изјављује се у року од 15 дана од дана достављања пресуде (став 1), с тим што у парници по тужби за накнаду штете и по тужби за остваривање права на део добити, ревизију из става 1. овог члана могу изјавити и тужилац и тужени (став 2).

У конкретном случају, тужени су изјавили ревизију против другостепене пресуде којом је, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 259/16 од 23.12.2020. године, исправљена решењем истог суда ПЗ 259/16 од 23.02.2021. године у ставом првом и трећем изреке- у делу којим је делимично усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужиљи накнаде нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и става другог и трећег изреке којима је одлучено о трошковима парничног поступка. Како је правноснажном пресудом донетом у другом степену потврђена првостепена пресуда којом је усвојен тужбени захтев, то ревизија тужених у смислу одредбе члана 126. став 1. и 2. Закона о јавном информисању и медијима није дозвољена, због чега је овај суд о ревизији одлучивао у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. ЗПП прописано је да ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново

тумачење права. О дозвољености и основаности те ревизије Врховни касациони суд одлучује у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

О праву тужиле за накнаду штете нижестепени судови су одлучили у складу са устаљеном праксом овог суда, која је усаглашена и са правом Европског суда за људска права код исте чињеничне ситуације. Тужени у ревизији не наводе и не позивају се на другачије одлуке суда. Осим тога, посебна ревизија у смислу члана 404. став 1. ЗПП може да се изјави само због погрешне примене материјалног права, а не и због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због којих разлога је ревизија тужених изјављена.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници је поднета дана 04.07.2016. године, а означена вредност спора је 600.000,00 динара, па како је побијани део правноснажне пресуде испод динарске противвредности од 40.000 евра што је законски цензус за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена.

С обзиром да изјављена ревизија није дозвољена ни према вредности предмета спора, ни по посебном закону, то је иста одбачена ставом другим изреке на основу члана 413. у вези члана 403. ЗПП.

Трошкови настали поводом подношења одговора на ревизију нису били потребни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**